

הַלְכָוֹת בְּרִכּוֹת סִימָן נו

(ג) (ג) ר' ל'ברך' ה'כהות א'שר'י ב'שם אוור זרעה' קמ' ב'ט' ד'לפרוש' ואשון' לא' נ'פסיק' בין' ש'ס'ה' ק'ע'ב'א', ולפ'רוש' ר'ין להפסיק' בין' ו'ק'א' ל'מ'ברך' ב'ולענות' א'תו' (ח) ב'ק'ול' ב'ם', ג'ול'הש'ת'ד'ל' ק'רו'ן' ב'די' (ו) ל'ש'מ'ל' (ג) (ג) ק'ק'ד'יש': ה'גה'ה (ז) ו'ג'ש' ל'ע'כ'ד' פ'לע'ונ' (ד) (ג) ק'ב'יש' ו'כל' (ח) ד'כ'ר' ש'ב'ק'נ'ש'. ומ'י' ש'ב'א' ל'כ'יר'ה'ק'ב'נ'ת' ו'ש'ו'ע'מ' ק'ה'ק'ל' ע'ו'ג'ן' ק'ד'יש' (ט) ע'ו'ה' צ'פ'ה'ם א'ק'ר'ע'ל' פ'י' ש'ל'א' ש'ב'ע' ש'ל'ח'צ'ב'ו'ר' ש'א'מ'ר' י'ת'ג'ל', ו'כו' (ה'גה'ה ח'ד'ש' ב'מ'ר'ד'י' ד'ב'ר'כ'ו'). ו'ג'ם' ס'ש'ל'ח'צ'ב'ו'ר' א'ר'יך' ל'ו'כ'ר' י'ה'א' ש'ס'ה' ד'ב'א'. (י) ו'כ'ש'פ'ת'ח'יל' י'ת'ג'ל', י'ש' ל'ו'כ'ר' (יא) י'ז'ע'ת'ה י'ג'ל' נ'א' (ס) (ס') פ'ח' ג'ג', י'כ'ר' ר'ח'מ'ק' ג'ג': ב' כ'ש'ל'ח'צ'ב'ו'ר' א'ו'כ'ר' י'ת'ג'ב'ך' ב'ל' ק'ע'ם' ע'ו'נ'ים' א'מ'ן, ו'כו' כ'ש'א'ו'ר' ב'ר'יף' ה'ו'א' ו'כו' כ'ש'א'ו'ר' י'ז'א'מ'ר' א'מ'ן': ו'ל'א' ג'ג'נו' ל'ו'כ'ר' א'מ'ן' (יב) א'ס'ר'

באר היטב

משנה ברורה

שער הצעיף

(ב') בית-יוסוף: (כ') פְּסִיקָה; (כ'') אַחֲרִינָה; (כ'') פְּגַדְאָבְרָהָם; (כ'') פְּגַדְאָבְרָהָם; (כ'') אַלְפָה רְבָה; (כ'') פְּמַרְיָלֶתֶת; (כ'') פְּגַדְאָבְרָהָם;

תומךותם ב' שפטים
ל' עמי הפסנתרן ווילר
ולשנת פרטינה ג' שפט
וועוד ד' פערטנרים
בפערטנרים

אָמֵן וְאַמְּנָנָה

הַלְבּוֹת בָּרְבּוֹת סִימֵן נו

ביאורים ותוספים

הוא עד אחר אמן של דאמירין בעלמא, אבל על אמן שלאחר מכאן לא יוננה, ובואר שם הטעם, משום שעניות האמן עד דאמירין בעלמא היה חובה, ומכאן ואילך אין אלא מנהג.

[משנ"ב ס"ק ח] אלא שבל קדיש שתפסו מעמד, כגון לאחר סלל, לא ישב עד שיענה (ט' ע' 16).

16) ומודובר באופן שעמד מלחמת דין עמידה של תפילה, אבל בעמוד מלחמת דין אחת, בגין מזוני מפני שיבוה תקום, לא נתרפרש דיןנו והקב' החווים (ס"ק כא) כתוב שעולמים צעריך להושאר לעמדו כיון שכבר עונדר, והוסיף שודוק אם עמד מלא קומתו, ולאakash מעת לשם הדדור בעלמא.

[משנ"ב ס"ק ט] אפללו אם בא בעית גמר ענית "אמן יהא שם ורא'" ר' סינוי שאומרים "קברך" (ט' ע' 17).

17) ולענין דין אבן תובמה, כתוב לקמן (ס"י קבד ס"ק לד) שלעתות אמן לאחר תור כד' דיבור לברכה הרוי זו אמן יותר מהאינה. ושיעור תור כד' דיבור, יש אמרות שלש תיבות ויש אמרות ארבע תיבות [וראח מה שביארנו בו להקמן שם]. ותיבת מברך שכח באן, היא התיבה הרבעית, שהרי תיבת אמן היא מכלל הברכה, וכמו שכח לקמן (שם ס"ק מב וביבה ל"ס"ח ד"ה מיד).

[משנ"ב טט] אם בא בעית שרבי הצבור אומר אמן יהא שם ר' בא"ז (ט' ע' 18).

18) אבל אם ורק מיעוט הצבור אמרות, והרוב כבר גמור לענות, כתוב בבהיל' לקמן (ס"י קבד סי' ד"ה וקורות) שעריך עיון למשה, ولكن כתוב כאן הדין רק בשורת הצבור עדיין אמרות.

19) ואף שכבר כלתה אמרית הש"ץ, כתוב לקמן (שם ס"ק מב) שאמרות הצבור היא גם כן חלק מכלל הברכה.

[משנ"ב ס"ק ז] ר' בשעה שאומר מקמן יתגעל ארוק לשמע ולשתוק, פמברך בראיש סימן קכח (ט' ע' 20).

20) ואיפילו יש מן מלבדו ששותם ומאויניהם לש"ץ, כתוב שם (ס"ק א) שגם כן אסור, כי בל אחד שנמנע בבניית הכנסת חייב לשותוק ולהזען לש"ץ ואחר כך לענות אחריו.

[משנ"ב ס"ק יג] אבל אחר יתגעל ויתקדש שם ורא'" ר' מנגן (ט' ע' 21).

21) ולענין דברים שאמרותם היה מנגג, כתוב לקמן (ס"י ס"ק יג) שכן לענות אותם באמצע הפרק של קריאת שמע וברכוותיה כור לענות לקדיש, כתוב לקמן (ס"י ס"ק יג) שדין זה

[משנ"ב ס"ק ה] ומכל מקום לא יתען קולות גדרות שיתחולצעו עליו בני-ארם וגיגם להם חטאו (ט' ע' 22).

12) ולענין ענית אמן, ברכו ויזמונן, כתוב לקמן (ס"י קבד ס"ק מו) שאסור מוגנה לעונה להגביה את קולו יותר מן המברך, ונלמד מהפסק גדרלו לה' אתי וזרומה שמו יהודי, אמן לענן ענית אמן יהא שמייה רבא, השתקפ' הפמג' (משב"ז ס"ק א) אם מותר לעונת בקהל רם אפילו יותר מהש"ץ. וטעם הדרב' כוון שرك לענן שבח נאסר על העונה להגביה את קולו יותר מהמברך, אך לא בשעונה על בקשה. ותגשר החווים (ח' א פ"ל אות ה ס"ק יג) כתוב שמותר להגביה את קולו בענית אמן יהא שמייה רבא, וכן דעת הגרש"ז אויערבך (הילכות שלמה תפלה פז סט'ו), מאתיק' הרביה חמודות (ברוכות פ"ג אות סב) והאיד' (ס"ק ב) והקב' החווים (ס"ק טו) כתבו שלא יגבירה את קולו בשעונה 'אמן יהא שמייה רבא'. והගרא' קנייבסקי (דוליה ומשקה עמי' פר') כתוב שرك בעיטה להגביה את קולו, אבל בתיבת 'אמן' לא יגבירה את קולו יותר מהאומר קדיש, והוא מה שבתבוננו לקמן ס' קבד שם וס' קמא ס"ק יג.

ואם מגביה קולו כדי לזרע את העם שייענו גם הם, כתוב לקמן המשגניה (ס' קדר שם) שבכל ענן מותר להגביה את קולו יותר מהמברך.

[משנ"ב ס"ק ז] בישומע טהיהם כאחד יוננה "אמן יהא שם ורא'" (ט' ע' 23).

13) אמנים אם כבר שמע קדריש, וקורשה עדין לא שמע, כתוב לקמן (ס"י קבה ס"ק ח) שימוש שיענה קווצה כדי לצאת ידי חובה, אבל אם יווע שלאחר מבן ישמע קווצה, אף שעזין לא ענה קווצה, כתוב הק' החווים (ס"ק ח) שיענה לקדיש.

ואם במניין שבו מתפלל הגיעו לקדושה ושומע באותו זמן קדיש ממין אחר, כתוב הק' החווים (שם) שצריך לענות קדושה, שמצויה בשעתה עדיפה, וכךן הוא מקומה של הקדושה.

[משנ"ב שמ] אסור להפסיק בammedע "אמן יהא שם ורא'" בישומע קדשה, להפסיק צריך עיון (ט' ע' 24).

14) אמנים לקמן (ס"י קבה ס"ק ח) כתוב בשם הפמג' שלא יפסיק לעונת אמן יהא שמייה רבא' עד שיאמר קדוש שלש פעמים עד מלא כל הארץ כבודו, ואם לאחר מכן שמע קדיש, או יוננה אמן יהא שמייה רבא'.

[משנ"ב ס"ק ז] שיש לעמד עד אמן שלאלס'ר "קברך וכו' ואקרו אמן" (ט' ע' 25).

15) וכן לענן החובה להפסיק בammedע הפרק של קריאת שמע וברכוותיה כור לענות לקדיש, כתוב לקמן (ס"י ס"ק יג) שדין זה

הלוות ברכות סימן נז

ביאורים ומוספים

ישראל תורה. ובשותת אור ליעין (ח'ב פ"ה תשובה יג) כתוב שהמנוג
אצל בני ספרד שرك הש"ץ בורע.

והכון שאלו יש לבורע, כתוב השערוי תשובה (ס"ק א) שהוא לזר
ழור, וכן מושע בתחלה לדוד (מפתחה לר"ץ ע' אות טו). מאריך
העורך השלוחן (ס"א) כתוב שאין עיבוב מלבדו גם לעד אחר, וכן
הגשר"ז אוירברך (הליקות שלמה תפלה פ"ט ארחות הלכה הע' 34)

לא הקפיד לבורע דוקא לעד מורה.

ולעמדו בזמנ אמרית ברכו, ובשותת בירוך ה' המבורך וגוי, כתוב
לקמן (ס"י תקנת ס"ק יא) שערוך לעמו, וכן כתוב לקמן (ס"י קמボ ס"ק
יח) לעניין ברכו של העולח לתורה, ומושום שהוא דבר שבקדושה
שייש לעמור בו. אכן, בשוחר הש"ץ לומר בירוך ה' המבורך וגוי,
בתב הפמיג (ס"י קמボ משבי"ז ס"ק א) שאין העיבור עריך לעמו.
ולישור את גוליו באמירות ברכו, כתוב העורך השלוחן (ס"י צה ס"א)
שיש שנגנו כן.

[משנ"ב ס"ק ב]

רעוונים אחריו) וכוי, רק שעמ' מהקהל שאמרו "ברוך ה' בAKERה"
לעוזם נעד', עונה עפ'ם אס'יקן) וכוי, רק יענה אמן על דבוריו),
4 וכשהציבור עונים לברכו, כתוב לקמן (ס"י קדר ס"ק מז) שלא יגידו
את קולם יותר מהש"ץ האמור.

5 ולענין אם חלק מהקהל כבר גמרו אמרותם, ראה לעול (ס"י נז ס"ק
ט) ובמה שכתנו שם.

6 וכן לעניין ברכת העולה לתורה, כתוב הרמי'א לקמן (ס"י קלט ס"ז)
שאם העיבור לא שמעו את ה'ברכו' מפי השלה לתורה, ורק שמעו
את החון שענה בירוך ה' המבורך לעולם ונעד', יענו הציבור רך אמן.

[משנ"ב ס"ק ג]

7 בdry שיכללו את עצמו גס'ין בכלל ספקריכים).
ולענין שוכתנו שם, ואם לא ענה עליהם ממש, כתוב בביבה"ל לקמן (ס"י קבה ס"א דיה
אלא שותיקן) לענן אמרות קדושה, שאם התחל קודם שגמרו את
אמרותם, ברוראי נחשב באמירות קדושה בעיבור, והסתפק שם מה
הדין אם אמר לאחר שחיזיבור גמור את אמרותם.

[משנ"ב ס"ק ה]

8 ולאין הטען מאיריך ב"ברכרי" (ב).
ובאמירות ברכו במנאי שבת, כתוב הרמי'א לקמן (ס"י רצג ס"ג)
שנוהגים לאומרו בארכות נועם, כדי להוציא מוחל על הקורש.

[ביה"ל דה וענין]

ובמו שכתב בעצמו בטופס סימן קדר).

9 אמנם, בשעה"צ לקמן (ס"י קעה ס"ק ז) לעניין ברכת המזון, כתוב
משמע שדרעת המזון'א שלא כדרעת האיד והדריך החיטים, ואם לא
שמע את המזון אלא רק את העוני שאמורים בירוך שאכלנו
משלו, לא יענה עליהם.

[משנ"ב ס"ק ה]

הזכיר הוז באלו בבר התחיל ב"יוצר אור" (ב).
10 והעתם שנחשב באמצעות הפרק הוא כמו שכתב לעיל (ס"י נז ס"ק
יג), שעיר כוונת הש"ץ במאמר שאמור ברכו את ה", היינו שיברכו
הציבור אחר כך בברכת יוצר אור.

[משנ"ב ס"ק יב]
הנקה לגענות אמצעי).

(22) ואף שעדרין לא סיימ את הברכה ולא גמר שם עין עד לאחר
שאמר 'ברלמא ר' ברא' וכו', כתוב בשווית אגרות משה (או"ח חד
ס"י ע' אות יז) שמי' שיר כבר לומר כאן אמן, שमובן שהבינה
שיתגדל בעולם שברא, בין שرك כאן שיר שיתגדל ויתקדששמו
יזה.

[משנ"ב ס"ק יג]

שיאמרו רך "בריך הו" במנגןו (ב).

(23) ולענין בריך הו' במשמעותו פסוקו דומה, כתוב בשווית אגרות
משה (או"ח ח'ב סוף ס"ר ט) שהוא שלא כדין, כיון שככל ענייה
בריך הו' הוא רק ממנה גולא מעד הדין, וכן הווה הגרש"ז
אוירברך (הליך שלמה תפלה פ"ז ס"א). ולענין בחפילת מעריב
בריך הו' בקדיש שקדום תפילה שמונה עשרה, כתוב הגה' ח
גביסקי (הלוות חיים ח'א תשובה רלמ) שיורט טוב שלא לענינה,
והוסיף (שם ח'ב תשובה קמ) שבידיעך לא נחשב להפסק. וכן
הזהר הגרשי קמנצקי (אמות ליעקב ס"ר רלו הע' 252) שלא יענה.
מאידך, דעת הגרים פינשטיין (הליך חיים שם) שמותר לענינה.

[משנ"ב ס"ק טו]

ומשם תולאה ישתק ויכון למזה שאומר קשליך צבורה (ב) וכו', יזהר
בזה שלא יאמר רך עד ע"ל טויא"ז).

(24) אמנם אם האריך באמירות יאנן יהא שמייה רבא עד שהחון
המשיך בקדיש, כתוב בספר מעשה רב (אורות נה) שיאמר לעצמו את
המשיך הקדיש עד דICON שהחון עםיה.

(25) וכן לעניין לענות קדיש באמצעות קידראת שמע וברכותיה, כתוב
לקמן (ס"י ס"ק יז) שעינה עד עלי מיא' ולא יוסיף יתרברך. אמנם,
לענין השמע קדיש באמצעות תפילה שמונה עשרה בלחש, כתוב
לקמן (ס"י קדר ס"ק כז) שישתווק עד יתרברך. וראה מה שכתנו שם.
ולענין דין הכרויות בקדיש המבואר בס"ג, שיש לכברע חמיש
כrüות, ראה דעת הגרש"א (ב) שאין לכברע בקדיש, מושום
שמוסיף על הכרויות שתקנו חז"ל, ולענין ברכות השלוחן (ס"ז)
шибירע מעט ולא בכrüות של שמונה עשרה.

סימן נז

דין ברכו' ועניניו

[משנ"ב ס"ק א]

בקול רס'ו, קדר פ'ישטמעו כל העם וינגענו) "ברוך ה' הקברך לעולם
עד"ז).

(1) ולקמן (ס"י קלט ס"ק כד) ביאר שהויב לאומרו בקול, שאם אומרו
בלחש, למאי אומר שיברכו. וראה מה שכתנו לעיל ס"י נז ס"ק ב.

(2) ולקמן כתוב לקמן וס"י קבה ס"ק ב) שלא ימושך הש"ץ כל כר
באמירתו, כדי שלא יענו הקהל אחורי לפני שיטים, וזהה וזה כען
אמן חוטפה.

(3) ולענין מה שנגנו העם לכברע כשאומרים ברכו, כתוב בביבה"ל לקמן
(ס"י קיג ס"ג דיה הוכרע) שיש סמך למנוגה וזה מן הדקראה, ומהנוג

הלו^ת ברכות סימן נו נו

(ו) (ו) י'תבך' ולא (ו) אחר בריך הוא. (ז) ולא יפסיק בין בריך הוא (ו) לעלה מכל ברכתה וכו': ג. ה'העונים עד י'עלמי עלמי' בלבד טועים הם. כי אסור להפריד בין (ט) 'עלמי' ל'יתבך': ד. י'שאומר החזן י'תגדר' פוגע, וכן ביהא שמה רבא, וכן ב'יתבך' וכן ב'בריך הוא' וכן בטמן: ה. ולאחר שיטים הקדיש פושע שלוש פסיעות "אחר-ברך אומר 'עשה שלום' וכו':

בד דין יברכו רענינו ובו ב' סעיפים:

- א** אומרים שליח צבורי 'ברכו את ה' המברך' (ה) (ו) (ב) *רעונאים אחורי 'ברוך ה' המברך לעולים ועד', (ג) ב'וחזיר שליח-צבורי (ד) ואומרים 'ברוך ה' המברך לעולים ועד': ונוהג שהשליח צבורי מאריך ב'ברכו' וסקהל אומרים 'תברך וילשכה' וכך (ה) ועוד שהבא (ג) (ג) פאריך ב'ברכו' טהור: ב' מקומות שענוגו לצעק על חביביהם בין קדיש וברכו' ליווצר אורה או לדרב ברכבי רביים, (ו) טוענים הם (וען עליל סוף סימן נ):

שערית תשובה

שׁוֹעַבְדָּר בְּקִים שָׁאָן רְשֵׁי לְהַסְּכִּין: [ג] יְתַבְּרֵךְ, עֲבָדָתִךְ. עַשׂ פְּכִינּוֹת אֶת קְמִינְךָ
עֲזֵבָה עַד בְּלִקְאָה קָרֵם הַשִּׁיר צְרוֹד לְבִנְוֹת אֶפְרַיִם אֶחָד טְמֵא דְּקָרְשָׁא בְּרִיךְ הָאָה עַשׁ,
קָדָה קְבָאָר שְׁאַל בְּרִיךְ הוּא קְהֻבָּר אֶל מִבְּתָר דְּקָרְשָׁא וְלֹא קְמַשׁ כְּדִין קְשָׁס אָיִן
הַמְּהֻבָּרְיוֹן הַמְּגַעַּרְיוֹן וּבְכִינְתָּן, אֶלָּא הַמְּהֻבָּרְיוֹן קְצַת בְּמוֹן אַתְּנַחַת הָאָה גַּסְרָ מִבְּתָר בְּרִיךְ
אָז שָׁבָב מִתְּחִילָה לְפָלָא כִּי פְּלוֹר שִׁיחְקָרְיוֹן וְשִׁחְבָּחוֹן שָׁמָן שְׁלָקְקִיהָ לְפָלָא בָּרוֹ, וְעַזְן
קְלַעַן בְּסִיְרָה סְוִוִּים שָׁאָן דְּשֵׁא לְהַסְּכִּין לאָנֶר רַק נָדַי תְּבִרְךָ עַשׁ:
[ה] רְעוּוֹנִים. עֲבָדָתִךְ. וְכָבֵד בְּשִׁיעָר פְּשָׁעַט הַמְּהֻבָּרְיוֹן וְלֹא שְׁלָא לְהַפְּרִיךְ קְנוּי מִפְּנֵי
מִלְּמָר בְּרִיךְ כִּי, וְסִיםְן לְזִכְרָה: מְשִׁלְיָה לְאַסְטָרִי וְכֵר וְחַוְרָה לְחַוְרָה עַשׁ: [ג] מַאֲרָדָן.
בְּהַבְּחָסֵן וּבְכָבֵד בְּסִפְרַת מְלֹדים: אַזְוֹר בְּלִיחְשָׁב בְּנֵת הַמְּהֻבָּרְיוֹן וְבְרִיךְ זָוֵל תְּהִלָּת הַמְּהֻבָּרְיוֹן כָּרִ עַשׁ:

ו-בהתאם למשמעות המילוי של המונחים, מושג זה מתייחס לשליטה אובייקטיבית על הנסיבות, כלומר, על הנסיבות המהו-תאימות לאדם, ואילו מושג שליטה-subjektiv מתייחס לשליטה אובייקטיבית על הנסיבות, כלומר, על הנסיבות המהו-תאימות לאדם.

באור הלה

באר חיטוב

אשנה ברורה

שער הארון

(לט) טיז: (ל) פְּרִידָגְרִים לְעֹתָה עַיִשׂ, וְלֹדִין דְּסִבְרָא לֹן הַשְׁעִירִית-שָׁוֶה הַמּוֹאָכָב מִשְׁנָה בְּרוּתָה עַיִף-קְטָן יְדֵי אַיִן אֲזִיף לְוָמֵר בְּקָבְרִיךְ הַאָ: (טג) דָּקְלָה דְּתַקְעִיוֹת לְקַפְּנָן בְּסִיקָּן תָּקָז דְּלַכְּלִי עַלְפָא תְּקִיעָה וְתְרוּעָה הוּא שְׁנֵי דְּבָרִים, וּמְפַלְּקָנָם אֲנוֹ אָסָר שֵׁם בְּפַעַעַר הַזָּק בְּנִשְׁקָה אֲתָה: (ט) לְקַפְּנָן בְּסִיקָּן קְלָט סִיקָּן רָ: (טג) פָּאָר הַרְטָב: (ט) פָּאָר הַרְטָב: (טג) מַהְגָּרָא סָוף סִיקָּן רָ:

הלו^תת קרי^ת שמע

ננה דיני קריאת שמע וברכותיה, וכן ז' סעיפים:

א) **⁸⁾iken קריית שמע של שחריות *מישיראה את תברו (ב) קרגיל עמו קצת ברחוק ארבע אמות ויבורנו. בוגמיש וטנה (ג) עד סוף (ד) שלש (ה) [ול] שניות (ח) שהזאת רבייע הימים. *ומצאה מן ספקר לקרויה גותיקין פרוש, תלמידים. ורש' פרש, הנשים עניות ומחכמים המצלות (ו) שחי מוכנים לקורחה מעט קדים (ז) קגן הספהה (פרוש). יציאת הספהה, במו הנטו קרומוניס. ברי שיסים קריית שמע וברכותה עם קגן הספהה וסמרק התפללה מיד בהנץ החמה. יומי שיוכל לבון לעשות בן, שכדו מרבה (ח) מאל: הנה שער הנן מהפה הוא *במו

פאר היטב

בשביל צייזי תופלוין טויזט, אלא זקרא ק"ש בזמנת ברכותה,

משנה ברורה

(א) זעמן קריית שמען. יברכות קריית שמע לפניה (ג) אס' פנויין אוין לומר קדום פה'ם דזה: (ב) העריגל עמו קצט. באבסנאי דאתי לפנוקיטו; דאי רגיל עמו מרביה, אפלו וחווק מטהו מכירו, ואי אינו רגיל כליל, אפלו גוכ בלבנה אינו מפирו. ונקבע זה קעטן לקריית שמע, אך מיקצת אונשיים גדים מעתיק משעליה עמוד-השלה, וגרינן בה יוקומך' מן טהורה, דלאן בדיעבד צא, ובדרלעפנ בעסיף ד', מבל קקוט (ג) פון דראא דאנשי לא קומי עד שביב אחד את חברו, ועוד, אונפי שבקבע פרשת יציאת בקריאת שמע רסתיב בה "ויראיהם אות", מונען אל השלש ששות מאמן עמוד-השלה³, כן פה'ם הפגא-אברהם; דעתה הנר'א, מישעת הנז'ה מהטהרה. וולענן לכתחה אין נפקא-מפה בזנה, בבלאו ה'י אסור לאחר, וכענ'ל בקענ'יר-אטען ג: (ה) שוואוא רבייע היום. אין חילוק בין ימות סקון שעסיט אורך ובין מות חזרה שעסיט קצר, לשיבין סיום לשפטים-עשרה שעשו, (ג) וליעלים תלך וביע כסיסים שמע, פון קריית שמע. לבך יש להזכיר פה'ם חזרה לדור קרויאת שמע, אאסר שעסיטים קצר ורביע מיטים גאר [ט"ז]. ובאמת כיימי סקון אריך זיהור טפי, הרוך בנטראם לעוד בפונן אקדמי כבמו בימות התהוו. ואנו כבר בבל' וצבר קריית שמע, לכל שעסיטים קדול יותר זעמן קריית שמע ממהר מבבאו. (ג) ואויריך לאקירה קלחה בפונ'ה⁴. (ס) וסקא-אברהם קריית שמע בשביב עיצית או תפלין טוועט⁵. אלא יקרה קריית שמע בברוכו-קיך גונעה בל' ציצית ותפלין, וכשיזה לא עיניהם וקראה בכם קריית שמע או פרשה אחרה (ו) או מומוד תהלים. ואפלוי אם ספק לו שעסא יעכבר זעמן קריית שמע, פס' פון אין למיטפין על טלית ותפלין, דאיינו מעכבר זה את זה; אבל בל' או ה'י, ימפני, ריכל הקורא קריית שמע בל' תפליין אללו מעד עדות שקר בעצמו). וויש אונשיים שמאחרים זעמן קריית שמע געשביל תפלה בעבורו, וגט זה שלא פידין הווא; ועל-כל' פניט זיהור קריית שמע גונעה בפונ'ה קדם התפלה ולענן לא-זאת בז'הו). וכןיל בסוף פינן או בעמ' שעשה ברורה. עין שם. (ו) ואין לאסדר קרייה לא-בית-הקבינה דידיה געבר זעמן קריית שמע, ובשבת ויום-טוב מצטי מאי לאכבר זעמן קריית שמע שזקינה בעטה זברים. עלי'ן קעטן עניינו בראשו לא-זעמן מגנן ולהתפלל עס אונפי בעטה זברים, או על-כל' פניטים לקורות שמע גונען קדם שייעמוד לתהפלל עס (ז) שחי' מאכרים. (ס) פי עקר מצעות תפלה לא-תבלה הווא לאט התחלה תחולין לקורות משביך אוח חברו, קהה מרובה בין זו המשער ובין סגע, זו סומכין גאלה לחפלה, לכן הי' מאכוניין לקורות סמוך לטען תחאה מאדר. (ט) ומבטח לו שהוואן עולם הבא,

שער הצעיר

(ג) וש"י ברכות י"א ע"ב דעה יוצר אורה. רענן באהור הילכה: (3) פגראכטטם בענין קרטן ו בשם קרבפ"ן פטולחמות עריש: (ב) ודפקים. וכן הספיטטו כל האחרזונים: (7) פירמידרים בסיפון פט: (ט) לברוש: (ט) עזון ברבריזומודוט: (ט) אחרוזים: (ט) בית-ויזוף בשם קרבנו יונה: (ט) גברא:

**א ברכות ט וכאחרים
ב שם ובראי יהושע
ג שם ד שם**

שער תשובה

ונען בקשאנט אראה סי ה שקספריך בטיריך ונטעה נסיךן שענין. עבההט. וען בקשאנט אראה סי ה שקספריך בטיריך ונטעה נסיךן

באור הלכה

(ג) וש"י ברכות י"א ע"ב דעה יוצר אורה. רענן באהור הילכה: (ד) פגראכטטם בענין קרטן ו בשם קרבפ"ן פטלחות עריש: (ה) ודקפ"ים. וכן הספיטטו כל האחרזונים: (ו) פריגאנדים בסיפון פט: (ז) לברש: (ח) ענן ברבריזטמרות: (ט) אחרזונים: (ט) בית-ויזוף בשם קרבנו יונה: (ט) גברא: